MIŞCAREA LEGIONARĂ ŞI PROBLEMA MUNCITOREASCĂ

Nicolae Roşca

Legiunea Arhanghelul Mihail, născută din dragostea de neam a lui Corneliu Zelea Codreanu, Căpitanul, cum l-a numit toată generația lui, cu scopul de a regenera viața politică a poporului românesc, a îmbrățișat - cum era normal într-o mișcare naționalistă - şi problema muncitorească.

In România, după primul război mondial, ca şi în toată lumea de altfel, problema muncitorească devenise acută. Ea era agitată, ca o apa bătută de furtună, de talazurile născute de nişte stări de lucruri care ajunseseră la limita răbdării oamenilor şi ameninţau aşezările româneşti. Doi factori contribuiau la aceasta nelinişte a muncitorilor: starea materială precară în care se găseau şi noile turburări provocate de revoluția comunistă în Rusia, care aflându-şi acolo un punct de sprijin, agita (prin agenții lansați în toată lumea) conştiinţele muncitorilor.

Țara noastră, care era 80% agrară, nu avea o muncitorime numeroasă ca în țările industriale din apus. Deci şi problema era mai mică. Dar indiferența societății burgheze, neatenția față de problemele pe care le ridicau muncitorii, care-şi cereau pretutindeni nişte drepturi legitime, începuseră să se simtă şi la noi. Muncitorimea română care luptase cu vitejie în războiul pentru întregirea patriei fusese uitată şi eliminată din preocupările oamenilor politici cari conturau noua societate românească postbelică. O ceată de paraziți se năpustiseră la conducerea țării, acaparându-i bogățiile, sugându-i vlaga şi răvăşind conştiinţele fiilor săi. Cele mai lovite de aceste stări de lucruri erau tocmai clasele umile şi în special muncitorimea. In sufletul acestor oameni începea să se clatine încrederea în propria lor națiune, în dreptele ei aşezări, şi se destrămau puțin câte puțin legăturile ce-i uneau cu destinul românesc. Solidaritatea omenească devenise o retorică ieftină, în care muncitorimea noastră nu mai credea. Din partea guvernelor țării noastre nu se luau deloc măsuri pentru ameliorarea stărilor sociale existente, măsuri care ar fi stânjenit în mare parte efectele propagandistice bolşevice. Societatea românească, dezorientată şi dezorganizata de războiul din care abia ieşise, îşi desprinsese atenția de la problema grea a muncitorilor săi, lăsându-i practic în voia sorții.

Lipsiți de ajutor statal şi înțelegere din partea conaționalilor lor, muncitorii îşi îndreptau atenția peste granițele țării. Agitația comunistă îi atrage încet cu promisiuni mincinoase, le învenineză sufletele şi încearcă să-i recruteze pentru revoluția proletară.

* * *

Apariția Căpitanului pe arena politică românească opreşte acest proces. El se apropie de muncitori cu dragoste de frate, cu înțelegere pentru necazurile şi durerile lor. Le deschide larg porțile Legiunii, unde muncitorii vor găsi încurajare şi sprijin pentru lupta lor socială dreaptă. Dar ei vor mai găsi aici şi un mediu sănătos de prietenie, de căldură sufletească, de exaltare sufletească, de exaltare patriotică, de camaraderie, în mijlocul căruia îşi vor manifesta în viitor credințele lor într-un românism integral.

Muncitorii se apropie de Mişcarea Legionară cu sfiiciune la început, apoi, pe măsura ce o cunoşteau mai bine, se apropie de ea cu încredere şi i se dăruiesc în sfârşit, cu trup şi suflet. Numărul muncitorilor legionari a crescut cu iuțeală, împânzind România. Sunt încadrați mai întâi în organizațiile legionare județene, iar după 1936 se constituie în CORPUL MUNCITORESC LEGIONAR.

* * *

PROCESUL ISTORIC AL PROLETARIATULUI

Problemele muncitoreşti, -care au devenit conflicte în ultimele timpuri-, fac parte din ansamblul unui proces lent de degradare a forţelor interioare ale omului. Alunecarea din spirit în materie, din ce în ce mai evidentă, a închircit sufletele, a răvăşit convieţuirile omeneşti, a topit solidarităţile şi a deschis drumul unui fel anarhic de a înţelege viaţa.

Această evoluţie negativă pe care a suferit-o omenirea în universul ei spiritual este un proces mai vechi. Este un proces care s-a copt de-a lungul mai multor secole, cristalizând esenţele spirituale ale omului în forme din ce in ce mai amorfe şi l-a condus la alterarea întregii sale vieţi, atât cea individuală, cât şi cea colectivă.

Proiectându-şi păcatele nestăpânite în social, omul distruge puţin câte puţin legăturile dintre el şi semenii lui. Se depărtează de aceştia, se crispează pe egoisme proprii care-i denaturează gustul avutului şi –pentru a şi-l apăra de rapacitatea altora- încearcă să se grupeze numai pe baza de interese materiale comune. Iau naştere astfel clasele sociale, care se detestă reciproc.

Această separaţie a societăţii în clase (ceea ce marxiştii numesc marşul istoriei, dând un sens de fatalitate, de predestinare, evoluţiei sociale omeneşti) a învrăjbit omenirea în aşa măsură încât a aprins în sânul ei o ura implacabilă, o dorinţă de distrugere reciprocă a structurilor în care s-a decantat.

Comunităţile naţionale, fenomene naturale ale destinelor omeneşti pe pământ, s-au rupt în bucăţi, au intrat într-o efervescenţa corozivă şi au distrus coeziunea interna a popoarelor.

Procesul, cum s-a mai spus, nu este nou. Dar este drept că el a luat în zilele noastre formele cele mai virulente, excitat fiind de inamicii societăţii noastre. Cauzele lui adevărate însă le găsim în trecut. El a mocnit de-a lungul multor secole, apoi a crescut repede ca bulgărele de zăpadă care, pornit pe povârnişul unui munte, creşte necontenit şi, dacă nu găseşte nici un obstacol care să-l oprească, ajunge în vale ca o avalanşă grea şi distrugătoare. În această fază se află omenirea astăzi sub ameninţarea unor forţe sociale care se prăvălesc peste ea.

Lipsa de stabilitate socială, cu toate influenţele ei dezastroase în sânul naţiunilor, se iniţiază în momentul în care omul, într-o beţie de orgoliu necontenită, părăseşte drumul adevăratului său destin. Şi spunem, destinul său, nu într-un sens strict determinist al rosturilor sale pe pământ, ci ca pe o chemare a lui, ca un îndemn pentru a-şi limpezi aceste rosturi.

Afirmaţiile moderne, că omul nu ar fi altceva decât materie auto-organizată într-un lung proces evolutiv, dându-ne numai o explicaţie materialistă a vieţii, nu sunt adevărate. Sau mai bine spus, omul este mult mai mult decât asta. Omul, o recunoască sau nu filozofia modernă, este o creaţie a lui Dumnezeu. El este şi materie, desigur. Nu i se poate nega aceasta proprietate. Este un bulgăre de pământ, în care însă Dumnezeu şi-a imprimat suflul. El a căpătat astfel lumină, a devenit scânteietor ca un astru şi răspândeşte strălucirea lui peste toată Creaţia. Pătrunde în aceasta şi-i descifrează misterele. Şi-şi descifrează şi propriul său mister. El, omul, a căpătat un destin superior care-i depăşeşte neînsemnata materie. Este o fiinţa ţâşnită spre absolut, spre întâlnirea cu Creatorul său. Acolo-i fântâna adevărului omului. Şi cum Dumnezeu e ARMONIE şi omul trebuie să fie armonie, când este autentic. Şi cum Dumnezeu este DRAGOSTE şi omul trebuie să ardă în dragoste atâta timp cât este fidel drumului său.

Iată însă că lucrurile omeneşti s-au încurcat şi depărtat de la acel fir al Ariadnei care-l conducea, sigur, prin toate labirinturile vieţii… Şi astfel începe orbecăirea omului pe drumuri întunecoase, din ce în ce mai grele şi mai abrupte.

Gânditorii creştini situează momentul istoric al depărtării omului de adevăratul rost al vieţii lui, al părăginirii substratului său spiritual, în secolul XV. Până atunci omul păstrase în formă mai mult sau mai puţin pură, dar suficientă pentru a-şi reabilita căderile, această substanţă intimă a lui,

ce-i fusese revelată prin creştinism. Prin credința care îi armoniza tot interiorul şi-i netezea asperitățile crescute pe linia componentei lui materiale, omul imprima un sens real existenței sale.

Renaşterea răstoarnă această armonie. Cu ea începe declinul spiritual al omului. Întâi şi-a debilitat credința. Acest for interior ce-l aprinsese în el creştinismul şi care dăduse o dimensiune transcedentală existenței sale, se stinge cu încetul. Credința este ancora omului în transcendent. Când aceasta se rupe, Cerurile se depărtează. Şi asta s-a întâmplat cu omul Renaşterii.

Debilitarea treptată, dar ireversibilă, a credinței, s-a proiectat cum era firesc şi în lumea ideilor omului. Şi astfel se naşte filozofia raționalistă care devine pe zi ce trece tot mai îndrăzneață. Dumnezeu, trecut prin ciurul rațiunii se împuținează în om şi ajutorul Lui descreşte. Iar omul, ca un nou Adam, fuge de Creatorul său. Astfel el rămâne din ce în ce mai singur, mai stingher, în fața unor probleme de existență pe care nu le mai poate domina.

Filozofia raționalistă influențează, cum era de aşteptat, şi viața politică a popoarelor. Consecința: liberalismul. Acesta smulge pe om –el spune că-l liberează- din armonia legilor divine. Cu el, totul este permis. Nu mai există îngrădiri morale, căci acestea sunt numai nişte prejudecăți obscurantiste, sunt frâne care împiedecă expansiunea naturală a geniului său politic. Politica trebuie desprinsă de morală. Aceasta îngreunează aripile celeilalte. Aşa apare *Princepele* lui Machiaveli, ca făptura ideală care să conducă societatea omenească. Astfel, visul rațiunii produce monştri pe care-i lansează apoi în politica. Dragostea, solidaritatea cu aproapele, noblețea în acțiunile politice, dispar. Omul adevărat, idolul, este numai acela care poate domina mai mult. Prin orice mijloace. Esențial este numai rezultatul activității umane, nu drumurile parcurse până la el.

Liberalismul este o concepție politică fără credință. Pentru liberalism nimica nu este nici adevăr, nici minciună. Devine adevăr sau minciună numai prin numărătoarea unor urne, în care o serie de cetățeni -mai mult sau mai puțin capacități pentru a răspunde la nişte întrebări- au depus voturile lor.

Liberalismul inundă toată viața omului, deci şi pe cea economică. Religiei, -pusă la colț şi băgată la lada cu vechituri- i se opune o alta religie triumfală: economia. Materia, ca scop ultim în viața. Şi astfel îşi deschide drum: Capitalismul. Rupând frânele etico-morale ale societății, capitalismul transpune în economie multe părți negative ale omului, multe din păcatele lui ancestrale.

Secolul XIX, al exploziei sistemului capitalist în lume, cu toată bogăția creată, care nu se poate nega, a fost şi unul din cele mai triste din punct de vedere al trăirilor intime ale omului, al iubirii lui de absolut, al raporturilor lui cu ceilalți oameni, al solidarității lui față de aceştia. Omul se singularizează în viață. Se întoarce numai spre el. Devine arid, insensibil, acaparant, egoist şi crud.

Capitalismul adânceşte diferențele materiale între oameni. Cei bogați devin şi mai bogați, cei săraci devin şi mai săraci. Separă oamenii în clase sociale şi da naştere exploatării omului de către om. Este curios de constatat că acest capitalism, care a dat atâtea roade frumoase în câmpul tehnicii, în câmpul investigațiilor, în câmpul creării de bogății, a fost incapabil să le distribuie echitabil şi să strălucească şi în ordinul uman. I-au lipsit virtuțile esențiale: înțelegerea şi dragostea de oameni.

In noua concepție, omul are numai valoarea efortului pe care-l poate depune. Numai asta contează şi numai asta se cotizează. Iată deci două forțe materiale ce stau față în față: banul, care cumpără, şi efortul, care se închiriază. Cumpărători de energie şi vânzători de energie. Capitalişti şi muncitori.

Capitalul, în concepția dominantă astăzi în economie, este totul. Poate domina totul. Dar creează şi nemulțumiri, cu scrâşniri de dinți şi sclipiri de ură în ochii celor dezmoşteniți.

Marx, un evreu crescut în căldura filozofiei raționaliste germane, şi-a dat seama de aceasta situație explozivă şi de forța enormă pe care o reprezintă muncitorimea. O forță care poate fi uşor manipulată, ținând seama de starea disperată în care se găsea şi a nivelului cultural scăzut. Ea poate fi întrebuințată pentru țeluri nemărturisite muncitorimii. El lansează formula proletariatului internațional.

Aşadar, din păcatele capitalismului se naşte Comunismul, ca Venus din valurile mării (să ne fie iertată comparaţia). Capitalismul individual, capitalismul de clasă, se transformă în capitalism de Stat. Născut pe linia atâtor părinţi cu grave tare genetice, comunismul ajunge în viaţă cu o înfăţişare monstruoasă. El este un accident tragic în viaţa umanităţii. Este viziunea infernală ce anulează aspiraţiile omului la altfel de viaţă. Este o negaţie totală a omului şi a tuturor valorilor acestuia.

Exploatarea omului iniţiată de capitalism este organizată, în noua formă socială, comunismul, pe baze ştiinţifice, cu rezultate catastrofale pentru fiinţa umană. Sub domnia comunismului omul atinge cea mai joasă treaptă a dezumanizării lui.

CĂDERE ABISALĂ

În lungul acestui proces, pe care l-am parcurs în paginile anterioare, am văzut cum omul a coborât necontenit în materie, despuindu-se de îmbrăcămintea sa spirituală. Sau cel puţin a schimbat-o cu alta mai puţin exigentă. El se închirceşte mereu, devine mai mic şi mai mic, îşi pierde esenţa şi deci şi rosturile. Din omul acela, centru al Creaţiei, adus de Dumnezeu în Istorie pentru a o desăvârşi, el devine –datorită teoriilor raţionaliste pe care le adoptă şi cu care se defineşte -o biată fiinţă purtată încoace şi încolo de talazurile vieţii. Din subiect devine obiect. Din grăunte de lumină se transformă în bucată de humă, într-un proton deţinător de energie. Aici a ajuns omul, văzut în lumina teoriilor materialiste şi încorsetat în marxism: unitate producătoare de energie, în procesul de creare de bunuri. Acesta este noul său destin în viaţă: să-şi împrumute forţa la fabricarea de bunuri utile pe care apoi, tot el să le şi consume. (Asta în societatea capitalistă, căci în cea comunistă el este eliminat şi din consum). A trăi aşadar pentru a consuma. Omul consumator, omul devorator de produse, mai mult sau mai puţin necesare pentru traiul său.

Forţă, producţie, consum, este noua definiţie a omului, al acestui rege al Creaţiei. Un trinom existenţial, aplecat spre pământ, cu aripile existenţei plumbuite. Este un nou destin absurd pe care şi-l însuşeşte omul.

Teoria marxistă care, repetăm, este o consecinţă abjectă a filozofiei liberale, născută din păcatele acesteia, elimină omul ca determinant al procesului istoric al omenirii. După ea, nu ideile oamenilor sunt cauzele actelor lor sociale, ci numai condiţiile lor economice. Germinarea istoriei ar fi produsă numai de condiţiile vieţii materiale ale diferitelor grupări omeneşti care au apărut de-a lungul timpului pe ecranul ei. Numai problemele strict economice, spun marxiştii, dau impuls omului spre adoptarea unor determinate forme de viaţă şi chiar de gândire. Prin urmare, omul nu ar fi creat după "chipul şi asemănarea lui Dumnezeu", ci după chipul problemelor economice în care este scufundat. Nu omul, cu capacitatea sa intelectuală, morală şi chiar fizică, crează conturul economic al vieţii lui, ci invers: acesta i-ar crea chiar şi viaţa interioară.

Tot procesul istoric al omenirii ar avea drept cauză numai digestia pântecelui. Toate ondulările ei se explică numai prin contrastele de interese între indivizi şi grupuri de indivizi, în goana după nutriment, care dă naştere la luptele competitive dintre ei.

Economicul este cheia cu care marxismul vrea să deschidă poarta istoriei. Idealurile, aspiraţiile înalte, religia, cultul patriei, cinstea, omenia, sunt simple născociri ale unor minţi scufundate în marea utopiilor. Ele trebuie distruse, stinse din conştiinţa oamenilor pentru ca aceştia să se "libereze", să se golească de conţinut pentru a începea în noile forme.

Iată cum liberalismul, cu imensele lui greşeli, cu neputinţa lui de a sorbi din roua răcoritoare a absolutului, a ciuntit forţa spirituală a omului şi l-a aruncat, complet dezbrăcat,- într-o goliciune impudică şi lezantă pentru fiinţa umană-, în braţele comunismului. In acest sistem aberant –comunismul- el îşi pierde şi puţinul conţinut ce i-l mai lăsase liberalismul: libertatea individuală, libertatea de a nu fi de acord, libertatea de a se răzvrăti şi chiar de a trăzni cu pumnul când nu se mai poate suporta. În societatea comunistă el devine o simplă piesă dintr-un mecanism, un efort de

muncă pierdut într-un aparat colectiv colosal care-l zdrobeşte sub greutatea lui: Statul colectivist.

În marxism omul îşi pierde personalitatea, îşi pierde libertatea, îşi pierde proprietatea (care este proiecţia lui asupra lucrurilor), i se smulge credinţa şi pierde calităţile cu care Dumnezeu l-a pornit în viaţă.

Opresorul capitalist, pe care muncitorul a învăţat să-l urască, este substituit cu Statul opresor, mult mai inuman şi mult mai puternic decât celălalt, pentru că concentrează în mâinile sale tot aparatul represiv poliţienesc şi toată forţa armată, creată numai pentru nevoile existenţei lui. În faţa acestui colos, muncitorul, omul, nu mai poate face nimic. Este zdrobit. Se scufundă în colectiv ca într-un puţ fără fund care-i îneacă toată existenţa proprie.

Din destinul înălţător cu care a păşit în viaţă, omul, din cauza greşelilor lui, a egoismului său dezlănţuit şi din cauza păcatelor lui succesive, s-a transformat în vieţuitoare. Într-o amărâtă vieţuitoare. Profilul muncitorului, al omului, în teoriile marxiste care loveau ca un uragan furios în aşezările omenirii, pierde culoarea sa umană şi devine simplă unitate de materie producătoare de forţă. Ca şi cărbunele, ţiţeiul sau reacţiile atomice. Cu unica deosebire că, printr-un proces capricios al naturii, el a devenit cugetător în diferite grade. Materie evoluată, auto-reproductivă, faţă în faţă cu materia inertă.

O cădere abisală a omului.

NU MATERIA ESTE FORŢA

Acestei interpretări materialiste a vieţii, care a provocat toată tragedia lumii muncitoreşti, înfundând-o în bârloguri care au dus indefectibil spre imperiul sclaviei marxiste, se opune cu decizie Mişcarea Legionară. Corneliu Zelea Codreanu neagă materialismul istoric. Nu materia este forţa principală a istoriei. Materia are importanţa ei, fără îndoială, dar este departe de a fi singurul factor determinant.

Istoria este proiectarea eforturilor omeneşti spre atingerea ţelurilor lor finale. Iar ţelul final atât al omului cât şi al naţiunilor este împlinirea lor în ordinea stabilită de Dumnezeu, spune Căpitanul.

Pentru realizarea acestui marş în Istorie nu este suficientă materia. Mai importantă decât ea sunt resursele interioare ale omului, motorul său spiritual. Marile curente de gândire care au dat impulsuri Istoriei, nu au nimic de-a face cu teoriile marxiste. Din contra, de când ele şi-au deschis drum, acest impuls a fost frânat, i s-a introdus nisip în osii.

Este drept ca viaţa este acţiune. Pentru a-şi procura bunurile de trai, omul trebuie să muncească. Numai prin acţiune omul devine ceea ce poate fi, ceea ce facultăţile lui latente îi permit să fie. În concepţia legionară, care în realitate este cea creştină, omul –înainte de a fi producător şi consumator- este purtător de valori morale. Este atins de mâna lui Dumnezeu. De aceea şi problema muncitorească trebuie să ţină seama de aceste realităţi ale omului. Nu lupta de clasa, ci lupta pentru ridicarea omului la nivelul demnităţii lui şi a rosturilor lui.

Omul transformă bogăţiile naturale ale pământului, nu numai pentru a-şi astupa trebuinţele proprii, nu numai din necesitatea de a-şi goli un surplus de energie acumulată, ci pentru a emula Creaţia din care purcede. Este drept că omul nu face, nu poate face Creaţie, dar schimbă în permanenţă înfăţişarea acesteia, prin intervenţia sa. Aşadar, în concepţia legionară, munca este aportul omului conştient de substanţa lui la marea armonie a Creaţiei. Este un destin. Munca emană dintr-o forţă interioară, este un îndemn divin la acţiune. Adaptând resursele naturale la necesităţile lui, omul urmează îndemnul dat de Creatorul său: "Creşteţi, înmulţiţi-vă, umpleţi pământul şi supuneţi-l. " Efortul depus pentru dominarea factorilor naturali devine demn, pentru că este executat de o fiinţă care poartă în ea demnitatea. În esenţa ei, munca omului are şi o realitate spirituală.

În concepția marxistă, esența persoanei umane este forța sa de producție; în cea legionara este lumina sa interioară din care emană toată activitatea lui pe pământ, deci şi munca.

De aceea marxismul generează sclavi, pe când legionarismul dezvoltă oameni liberi ce-şi poartă în lume bucuria de a trăi.

CAPITALUL ŞI MUNCA SE COMPLEMENTEAZĂ

Concepția materialistă a creat o prăpastie fără fund între capital şi muncă. Dar lupta care se dă între aceşti doi factori ce determină viața economică a națiunilor este total absurdă. Ea porneşte de la premise false. De la un presupus antagonism care ar sta la baza lor. Un neadevăr. Aceasta luptă care a înveninat viața oamenilor şi națiunilor este numai o consecință a greşelilor săvârşite atât de către deținătorii capitalului –pe de o parte-, cat şi a manevrelor marxiste care exploatează aceste greşeli în favoarea lor –pe de altă parte-. Între aceste două forțe victima este totdeauna muncitorul.

In realitate, marxismul nu intervine ca un factor moderator al unor deficiențe omeneşti, ci el ațâță neîncetat focul neînțelegerilor sociale care au apărut în sânul comunităților naționale, pentru a trage toate foloasele. Pe el nu îl preocupă situația materială a muncitorilor. Nu aspectul nevoiaş al acestei clase îi mişcă pe comunişti. Dovada este situația economică dezastroasă în care se zbate societatea proletară rusă, după mai bine de 60 de ani de la acapararea puterii absolute acolo. Şi tot dovadă sunt situațiile economice nenorocite în care se zbat toate popoarele căzute sub dominația comunistă, între care şi cel român. În nici unul din aceste spații geografice nu s-a realizat justiția socială. Peste tot domneşte foamea, lipsa de produse strict necesare, mizeria, opresiunile crunte, gulagurile. Proletariatul lumii socialiste este în realitate cel mai nenorocit, cel mai lipsit de un minim de viață omenească, atât pe plan material, cât şi în cel spiritual. ”Ce proletaire russe est un proletaire dans l’acception la plus implacable du terme. Il n’a vraiment que ses bras…” spune Panait Istrate în “La Russie Nue”, după o vizită făcută acolo. Proletarul este menținut pe loc cu forța, cu sârme ghimpate, cu câini polițişti şi mitraliere aşezate pe granițe. Din nici o parte a lumii nu se doreşte a fugi ca din aceste “imperii concentraționare”. Bucuria de a trăi a dispărut din aceste țări.

În realitate, comunismul nu urmăreşte altceva decât captarea puterii în state şi dominarea lor. El transformă forța muncitorească, stoarsă de nevoi şi setoasă de dreptate, într-o puternică armă politică, pe care o pune în slujba unor interese ce se situează în afara problemelor muncitoreşti.

Capitalul şi munca nu sunt două entități antagonice, cu toată truda ce o depun marxiştii ca să convingă de contrariul. Dimpotrivă, născute din sânul aceleiaşi nații –(şi este numai în acest cadru național în care trebuie să situăm şi să studiem această problemă)- ele se completează în efortul de înfăptuire economică a popoarelor. Sunt ca doi frați siamezi condamnați la un trai în comun şi în armonie. Munca şi capitalul au acelaşi destin comun. Nici unul nu se poate realiza fără ajutorul celuilalt, fără colaborarea strânsă cu celălalt. Le lipseşte independența de acțiune. Nici capitalul, fără mâna de lucru, nu ar realiza dividende, nici muncitorii, fără intervenția capitalului creator de posturi de lucru, nu ar realiza salariile necesare existenței lor. Numai printr-o strânsă colaborare a acestor două elemente, producătoare de bogăție amândouă, se va ajunge la un trai mai bun pentru muncitorime,

Problemele ce s-au născut între ele au fost la început rău dirijate. Ele s-au cristalizat pe antagonisme din ce în ce mai virulente, în loc să fie îndreptate spre rectificarea cauzelor care au dus la aceste rupturi. A rupe uniunea, armonia, dintre muncă şi capital, înseamnă a distruge coeziunea națională. Înseamnă a sfărâma Națiunea. Aceasta este ceea ce urmăreşte în realitate marxismul internațional.

Legiunea se opune acestor lupte fratricide, din care învingători nu pot ieşi decât duşmanii națiunii. “Condamnăm şi înlăturam cu dispreț doctrina care ridică categorii lucrătoare şi productive

împotriva altor categorii lucrătoare şi productive. Ceea ce trebuie urmărit şi realizat este fuzionarea şi organizarea temeinică a acestora…" spune Vasile Marin.

Aşadar, atât egoismele neînfrânate ale deţinătorilor de capital (crescuţi într-un liberalism euforic, rău înţeles şi rău aplicat) cât şi ura semănată de comunişti în sufletele muncitorilor sunt absurde şi criminale, căci în ele se joacă soarta naţiunilor, a vieţii şi a morţii lor.

Sloganurile anticapitaliste ale comuniştilor nu sunt nici măcar sincere. În realitate nici comunismul nu neagă rolul capitalismului. Căci, ce este comunismul, dacă nu un supra-capitalism, ridicat la nivel de guvernare? El este numai o potenţializare a capitalismului în nişte forme absolutiste pe care, în sistemul liberal, nu le-a putut atinge niciodată.

Prin urmare, capitalul şi munca creează bunăstarea socială. Sunt cărămida şi betonul necesare pentru ridicarea edificiului economic naţional. Acesta va fi cu atât mai solid şi mai trainic, cu cât uniunea celor doi componenţi va fi mai strânsă şi mai puternică.

Prin înfrăţirea tuturor straturilor sociale, pe baza dragostei creştine pe care o preconizează şi pentru care luptă Mişcarea Legionară, prin spargerea carapacei individualismului egoist şi prin spălarea în apele mereu vii ale entuziasmelor naţionale, se va ajunge la acea dreptate socială pe care o visează toată omenirea.

Ea nu se va putea realiza prin revoluţia marxistă, căci este de altă esenţă decât cea pe care aceasta o preconizează. Este de esenţă intim umană şi numai în această intimitate a omului trebuie dusă lupta.

Dreptatea socială, care niciodată n-ar fi trebuit să dispară din lume, este o armonie. Rezultat al armoniei interne din om. Este o proprietate, o lege, aşa cum lege este ca un cerc să cuprindă de 3,14 ori diametrul său. Şi mereu va fi aşa.

PROBLEMA MUNCITOREASCĂ ESTE A NAŢIEI

Problema muncitorească în nici un caz nu trebuie desprinsă de Naţiune. Muncitorimea provine din sânul acesteia şi poartă amprenta destinului ei istoric. Mişcarea Legionară îi spune că ea nu este o clasă aparte în Naţiune. Ea este însăşi Naţia. Aşa cum Naţiunea este capitalismul, când este naţional, adică legat de legile, de necesităţile şi de aspiraţiile Naţiei lui.

Noţiunea de clasă socială aparte, creată de marxism, este o concepţie abstractă pe care Legiunea o respinge. Clasele sociale nu sunt realităţi absolute, nu au graniţe delimitate. Un om încadrat astăzi uneia, poate aparţine mâine alteia. Câţi muncitori nu au devenit, prin munca lor, prin isteţimea lor, prin tenacitatea lor, patroni ? Un român, un ungur, rămân toată viaţa lor român sau ungur. Majoritatea proletarilor însă luptă ca să se desprindă de această calitate. Iată deci că aceste "clase", fiicele predilecte ale marxismului, nu sunt eterne, depind de circumstanţe. Nici măcar interese definitive nu au, căci acestea se pot schimba de la o zi la alta. În istorie, spune Horia Sima, nu există clase. Există indivizi şi naţiuni. Iar deasupra lor, călăuzindu-le mersul, stă numai Dumnezeu. În afară de aceste realităţi existenţiale nu mai este nimic. Numai interpretări omeneşti ale unor fenomene politice.

Omul se afirmă ca atare, cu toate valenţele lui, numai când rămâne ancorat în acest substrat naţional. În această magmă caldă ce-i învăluie şi hrăneşte toată existenţa. Proletariatul internaţional este o invenţie rece a unor intelecte speculative, care timp de mii de ani nu au mai simţit pământul patriei proprii sub picioarele lor. De aceea au creat un tip de om abstract, anaţional, cu ajutorul căruia să poată parcurge drumul diasporei şi al întrupării propriului lor destin.

Internaţionalismul, aşa cum este înţeles astăzi şi cum se prezintă astăzi, este lipsit de baze profunde. Nici măcar noţiunea de solidaritate nu-l poate explica. Pe linia sentimentelor şi ataşamentelor omeneşti, el este o abstracţie, căci o persoană echilibrată sufleteşte nu poate lua parte la distrugerea Naţiei lui în favoarea unui vag internaţionalism. Ce înseamnă această mistificare ? Nu-ţi poţi urî Naţia, aceasta placentă în care te-ai creat (cu toate scăderile care le-ar avea într-un

anumit moment istoric) – şi iubi omenirea. Aşa după cum nu-ţi poţi urî familia şi iubi Naţiunea, dacă genetic eşti bine făcut. Pe linia sentimentelor sănătoase ale sufletelor nedeformate, iubirea se manifestă armonios şi înalţă omul de la particular la general. Aşa cum ne-a învăţat Hristos. Iubirea de Dumnezeu trece prin iubirea omului, a aproapelui. Nu urând omul poţi ajunge la Dumnezeu, ci tocmai invers. La fel şi în sentimentele sociale. Pentru a ajunge să înţelegi şi să stimezi marea comunitate omenească, trebuie să-ţi faci ucenicia, să iubeşti şi să jertfeşti pentru mica ta comunitate naţionala. Să o înalţi pe aceasta.

Este curios de remarcat -şi asta este marea tragedie a tuturor socialismelor internaţionaliste dezlegate de Naţiune şi ajunse în contradicţie cu ea- că nu sunt capabile să-şi realizeze prin marxism postulatul lor principal: bunăstarea materială şi morală a omului, a muncitorului. In nici o parte din lume nu s-a putut realiza. Toate guvernările marxiste, când prind puterea într-un stat, sunt recesive şi represive.

Singurele socialisme care au realizat o dreptate socială, într-un grad mai mare sau mai mic, au fost tocmai acelea care şi-au lepădat învelitoarea marxistă: social-democraţii zilelor noastre, de exemplu, sau socialismele naţionale din trecutul apropiat. Social-democraţii au obţinut îmbunătăţiri materiale pozitive pentru lumea muncitorească, dar nu au putut rezolva nici ele drama morală pe care o suferă această lume şi nici vidul spiritual ce s-a deschis în faţa ei.

Socialismele naţionale au reuşit să integreze mai perfect omul muncitor în societatea lui. Este drept că pe alte planuri politice aceste socialisme naţionale au săvârşit greşeli grave, care le-au provocat şi dispariţia de pe aria politică a lumii. Dar nu se poate nega că pe plan social au realizat ceea ce marxiştii -care se intitulau pompos şi mincinos, partide muncitoreşti- nu au putut: justiţie distributivă a bunurilor materiale necesare vieţii şi încadrarea, fără traume, a muncitorilor în viaţa politică şi culturală a societăţii lor naţionale. In aceste socialisme naţionale, muncitorimea a fost ataşată sincer şi total problemelor naţiunilor lor şi nu se simţea în mijlocul acestora ca nişte paria, înghesuite în zonele de neatenţie ale societăţii. “În nici o altă ţară, spune Horia Sima, referindu-se la Germania naţional-socialistă, pătura muncitorească n-a trăit într-o convieţuire mai intimă cu restul populaţiei, nu s-a simţit mai la ea acasă, mai angrenată în comunitatea naţională”.

Ştim că aceste afirmaţii nu sunt agreate astăzi. Dar dacă vrem să privim istoria socială contemporană fără părtinire şi, mai ales, fără ură, nu putem să nu constatăm ca fundate aceste afirmaţii. Succesele în problemele muncitoreşti, pe care le-au cules socialismele naţionale în trecut, s-au datorat tocmai tratării acestor probleme delicate şi explozive cu terapeutica naţională.

Pe plan românesc, Căpitanul deschide larg porţile vetrei naţionale muncitorimii, cheamă pătura muncitorească ca şi pe toţi românii în egalitate de drepturi, dar şi de datorii, la ridicarea Naţiunii lor pe locul ce-l merită între celelalte popoare ale lumii. El scoate problema muncitorească de sub apăsarea materiei pentru că a pătruns şi a înţeles sufletul necăjit al muncitorului şi aspiraţiile lui. “Au dreptul la pâine şi dreptul la onoare“, spune Codreanu. A considera problema muncitorească ca a unei mase gregare cu preocupări exclusiv biologice este o degradare, o insultă pentru aceşti oameni.

Aşezarea omului în demnitatea de om, trezirea mândriei sale de a fi Român, este grija de căpetenie a Căpitanului. “Mişcarea Legionară”, spune el, va da muncitorimii mai mult decât un program, mai mult decât o pâine mai albă, mai mult decât un pat mai bun. Ea va da muncitorimii dreptul de a se simţi stăpână pe ţară, deopotrivă cu toţi ceilalţi români. .

Căpitanul dezleagă aşadar problema socială pe care a încâlcit-o marxismul. Pentru ridicarea stării materiale şi morale a celor dezmoşteniţi, din cauza viciilor societăţii, nu este absolut necesar să distrugi Patria, nu trebuie gâtuită Naţiunea. “Muncitorii n-au nevoie să atenteze la integritatea naţiunilor pentru a-şi îmbogăţii mijloacele de trai. Drumul revendicărilor nu trece în mod obligatoriu peste ruinele Patriei”, spune Horia Sima.

Între graniţele Naţiunii se pot realiza perfect de bine toate necesităţile muncitorimii. Dacă Naţiunea prosperă, tot poporul (deci şi muncitorii) prosper. Şi invers, când Naţiunea sărăceşte, toate forţele ei sociale se resimt. Naţiunea întărită şi prosperă la toate nivelurile ei, va putea procura o

stare mai bună şi muncitorilor. Şi capitalismul şi muncitorimea, cu toate problemele lor, sunt subordonate Naţiunii. Sunt nişte aspecte parţiale ale acesteia. Interesele naţiunii sunt primordiale şi depăşesc particularităţile sociale care sunt legate de timp şi generaţii. Naţiunea este eternă, căci este formată din toate generaţiile care au fost şi care vor fi. Ea nu este legată de activitatea -bună sau rea- a unei singure generaţii şi nici nu se responsabilizează de aceasta. Nu este de vină Naţiunea dacă într-un anumit moment istoric, o generaţie abdică de la misiunea ei şi creează o stare de tensiune explozivă în sânul acesteia. Este de vină numai acea generaţie care a pierdut pulsul neamului ei şi numai ea trebuie trasă la răspundere. Naţiunea însăşi, în cazul acesta, este o victimă a cărei armonie a fost deteriorată de slăbiciunea unor fii ai ei. Ea însăşi are nevoie de o rearmare morală pentru a-şi restabili armonia socială. Deci nu trebuie să-i întoarcem spatele, să o părăsim şi chiar să o atacăm. Din contra, mai mult ca oricând, ea necesita ajutorul şi căldura tuturor fiilor ei.

Naţiunea, când este sănătoasa, este singura care poate înţelege problema muncitorimii, căci aceştia fiind fii ei, numai ea pătrunde în necazurile lor. Din afara Naţiunii nu este posibilă ameliorarea vieţii muncitorilor, căci acolo nimeni nu vibrează la durerile lor. Agitaţiile pe chestiunea muncitorească, care pornesc din spaţii extra-naţionale, nu au nimic de-a face cu problemele lor reale. Limpezirea orizonturilor muncitorimii naţionale nu se germinează pe acolo. Ce fericire poate visa bolşevismul rusesc -care nu este nici măcar rusesc, ci o întreprindere internaţională încăpuşată în carnea acestui popor- pentru viaţa muncitorului român sau polonez ? Sau a muncitorului german sau spaniol ?

“Problema, spune Horia Sima, este o problema care nu aparţine decât neamului şi nu reclamă o soluţie pe scara internaţională sau constituirea unui stat mondial al proletariatului”. Numai o interpretare greşită a rosturilor de bază ale muncitorimii la consolidarea propriilor state i-au îmbarcat în aventura internaţionalistă care nu-i poate duce la nici un liman. Numai insensibilitatea criminală a unora faţă de dreptele năzuinţe ale semenilor au desprins muncitorimea de destinul naţiunilor respective.

Mişcarea Legionară proclamă că este absolut urgent să se păşească la eliminarea acestor anomalii care dăunează popoarelor şi netezesc drumul unor puternice grupuri extra-naţionale spre dominarea totală a lumii. Ea, Mişcarea Legionară, se opune sistemului de exploatare nemiloasă a omului. Pentru aceasta ea crede necesară o acţiune de câştigare a muncitorilor prin:

-reîncadrarea muncitorimii în sânul comunităţii ei naţionale, cu care va conviețui în raporturi de egalitate şi de dreptate socială;

-educarea maselor muncitoreşti în spirit creştin şi naţional şi uşurarea drumului pentru obţinerea unei instrucţii şcolare sănătoase, care să le înlesnească pătrunderea în viaţa culturală a Naţiunii;

-apărarea muncitorimii prin legi echitabile şi severe contra egoismului claselor avute. (Dacă acestea continuă să blocheze drumul muncitorimii la căpătarea justelor lor aspiraţii, dăunând astfel armoniei naţionale, muncitorii au dreptul şi chiar datoria de a-şi cere dreptatea. Dar aceasta numai în cadrul neamului lor, fără interferente exterioare. “Dreptatea ta în cadrul dreptăţii neamului”, spune Căpitanul.

Justiţia socială adevărată, aceea care liberează omul şi-l rupe de erorile comise de-a lungul existenţei sale istorice, nu se poate făptui decât sub amprenta naţională, stabilind o ordine morală în sânul întregii comunităţi. De aceea Căpitanul pune mare preţ pe educaţia morală şi naţională a muncitorului. Muncitorii înainte de a fi muncitori sunt români şi înainte de a fi români sunt făpturi create de Dumnezeu, cu o misiune specifică în viaţă, spune el. Pe această linie şi numai pe aceasta se vor putea rezolva toate problemele ce s-au ivit în calea omului.

Legionarismul respinge, pentru că sunt inumane şi nedrepte, atât sistemul capitalist, când este exploatator şi deznaţionalizant, cât şi sistemul marxist, mai opresor încă şi distrugător al persoanei umane. Acestora le opune Mişcarea Legionară organizarea societăţii noastre pe baze creştine, de dragoste şi înfrăţire a tuturor păturilor sociale româneşti.

LEGIUNEA ŞI MUNCITORIMEA

Încă de la începutul existenței ei, ca element corector al politicii româneşti, Legiunea Arhanghelul Mihail se apropie cu interes şi cu dragoste de muncitori. Le înțelege durerile, le împărtăşeşte aspirațiile la o viață demnă, denunță nedreptățile care se comit cu ei şi le alină rănile sufleteşti. Mişcarea le oferă tuturora un adăpost şi un loc de luptă sub steagurile ei.

* * *

Corneliu Codreanu considera munca o onoare. Şi tot onorabilă este persoana care o înfăptuieşte corect. Prin muncă, când ea este cinstită, omul se depăşeşte pe el însuşi, îşi ascute istețimea şi îndemânările şi devine stăpânul şi meşterul materiei, pe care o modelează după criteriile şi după necesitățile lui. Omul a primit în moştenire Natura pe care o transformă necontenit prin geniul şi prin munca sa, dând naştere progresului şi bunăstării proprii şi a semenilor săi. Nici o muncă, oricât de joasă ne-ar părea, nu este înjositoare. Realizată de o creatură a lui Dumnezeu, orice muncă ia coloritul acesteia, se înnobilează. "Nu uitați, -spune Corneliu Zelea Codreanu camarazilor lui muncitori- că orice funcție vei îndeplini: măturător, piccolo, chelner, bucătar, la tejghea, la pivniță, etc., te bucuri de aceeaşi dragoste şi de aceeaşi onoare. Nici o funcție bine îndeplinită nu este inferioară alteia.

Deci, nici o munca nu este ruşinoasă. Numai neîndeplinirea ei, tragerea chiulului cum s-ar spune, înjoseşte omul.

Atât de mult prețuieşte Căpitanul munca, încât o ridică la rang de lege esențială în sistemul său educativ. Orice om, tânăr sau bătrân, negustor sau țăran, intelectual sau muncitor, trebuie să se supună -pentru a deveni legionar- adică pentru a urca pe scara valorilor umane, acestei Legi a Muncii, care zice: "Munceşte. Munceşte în fiecare zi. Munceşte cu drag. Răsplata muncii să-ți fie nu câştigul, ci mulțumirea că ai pus o cărămidă la înălțarea Legiunii şi la înflorirea României. "

Cu această concepție înaltă despre muncă şi despre cel care o înfăptuieşte se apropie Căpitanul de muncitori.

* * *

Mişcarea Legionară se opune şi combate filozofia materialistă a vieții, care transformă omul în materie deținătoare de forță, însuşire unică cu care s-ar manifesta în Istorie, după teoria marxistă.

Omul este miezul Creației Divine şi prin urmare este atins de geniul acesteia. Deci rostul său în viață este de esență transcedentală. Omul se manifestă în Istorie prin forța spiritului său, iar materia este numai o valoare adăugată acestuia. Ea, materia, capătă greutate numai prin contactul cu valorile nepieritoare ale omului.

În această lumină trebuie văzută şi problema muncitorească. Mişcarea Legionară o scoate de sub dominația strictă a materiei şi o transformă în element de luptă pentru recuperarea valorilor spirituale omeneşti. Destinul omenesc se va împlini armonic pe pământ când interiorul omului, sufletul său, va fi curățat de zgura acumulată în decursul secolelor şi va străluci din nou cu lumina lui originară.

Această transformare interioară a omului o aduce Mişcarea Legionară în lupta socială a muncitorimii române.

* * *

Dacă societatea națională nu a tratat muncitorimea aşa cum se cuvine, aşa cum muncitorimea o merită, se datorează numai faptului că însăşi națiunea este bolnavă. Atinsă de virusul gândirii raționaliste care i-a provocat şi o profundă criză materialistă cu caracter anarhic,

toate organele ei psiho-sociale au fost alienate şi scoase din funcţiunile lor normale. Sistemul ei de apărare a intrat într-o faza haotică, cu reacţiuni anapoda şi contrarii recăpătării echilibrului. Aşadar, situaţia trebuie restabilită ţinând seama de această stare patologică pe care o suferă Naţiunea. Pacientul, pentru a i se reda sănătatea, trebuie tratat pe căi strict medicale. Aşa şi cu problemele sociale ale Naţiunii. Nu se va rezolva niciodată problema muncitorimii, în orice colţ al pământului, provocând eutanasia Naţiunii, ci dimpotrivă, luptând pentru însănătoşirea ei.

La această mare terapeutică naţională cheamă Mişcarea Legionară pe toţi muncitorii ţării.

* * *

Mişcarea Legionară dezvăluie muncitorimii marea minciună a realizărilor marxiste. Paradisurile pe care acesta i le propovăduieşte sunt false, iar drumurile pe care i le oferă pentru a le atinge, sunt numai nişte fundături din care, odată intrat, nu mai poate ieşi. Luând aceste drumuri, muncitorimea îşi va înmormânta aspiraţiile ei în mizerie -morală şi materială- în teroare şi în anihilarea persoanei umane şi a demnităţii ei.

Dimpotrivă, numai pe undele neamului lor vor putea muncitorii sintoniza cu dreptele lor năzuinţe. Corabia speranţelor lor alunecă numai pe apele liniştite ale intereselor naţionale. Părăsind aceste ape ei se vor întâlni cu furtuni grele din care nu vor putea scăpa nevătămaţi. Cei ce întărâtă muncitorimea şi o ridică împotriva propriului ei popor urăsc în realitate şi popoare şi muncitori şi fiinţe omeneşti. Acest adevăr palpită astăzi în toată cruzimea lui în spaţiile dominate de marxişti.

Mişcarea Legionară sensibilizează muncitorimea asupra primejdiei ce-o aşteaptă dacă se lasă înşelată de propagandă comunistă,

* * *

Mişcarea legionară pune mare preţ pe sufletul omului şi al naţiunilor. ("Sufletul Neamului", cum îl numeşte Corneliu Zelea Codreanu). Toate problemele sociale sunt reflectări în exterior a unor forme de gândire şi înţelegere a lucrurilor şi a situaţiilor, de înveşmântare a lor cu sentimente nobile pentru a putea da soluţii juste şi binefăcătoare societăţii noastre.

Dacă această proiecţie în afară este deformată, înseamnă că oglinda interioară a omului este deteriorată. Motorul sufletului său este vătămat. "Răul vine de la suflet", spune Căpitanul. Nici o problemă socială nu va fi rezolvată până nu se va pune ordine în sufletele oamenilor şi al naţiunilor.

Numai dragostea creştină, aceasta minunată simfonie care scaldă sufletul omenesc în lumină şi-i dă sensibilitatea necesară pentru a înţelege just toate problemele vieţii, va putea conduce naţiunile spre limanul dreptăţilor sociale. Iubind omul, nu-l poţi leza nici în necesităţilor lui materiale şi nici în cele morale, care sunt chiar mai importante decât primele.

Să ne fie permis deschiderea unei paranteze. Dacă cercetăm cu interes concepţiile lui Corneliu Zelea Codreanu şi intervenţiile lui în problema muncitorească, (a se vedea "Pentru legionari" sau "Circulări şi manifeste"), constatăm că, în contrast cu toţi oamenii politici ai timpului său, care au atacat de pe poziţii diverse această problemă, el o tratează de pe o poziţie strict morală. Pe Căpitan, care avea o capacitate de înţelegere şi de iubire imensă, îl interesează în special interiorul omului, cu rănile ce s-au putut deschide acolo. Un salariu mai ridicat, un trai mai bun sunt lucruri necesare, fără îndoială. Dar mai importantă decât acestea este alinarea amărăciunilor crescute în el ca nişte ghimpi dureroşi, din cauza nesocotinţei cu care este tratat de societate. "Este o crimă -spune Căpitanul- să împarţi pe fiii unei Naţiuni după gradul de avuţie materială şi să le acorzi parcele îngrădite în societate, numai pe această miză minoră". Diferenţele între oameni se stabilesc, în ordinea naturală, numai pe calităţile lor etico-morale. Numai acestea pot crea, eventual, diferenţe între unii şi alţii. Aici este adevărata dramă pe care o suferă clasele mai puţin avute. Această discriminare datorită unor stări întâmplătoare de lucruri. Eliminarea acestor nedreptăţi, aşezarea muncitorului pe platforma demnităţii lui de om, pe baza calităţilor ce le posedă şi

încadrarea lui în societate cu drepturi egale cu a tuturor celorlalți oameni, sunt puncte considerate esențiale de Căpitan, căci "nu numai cu pâine trăieşte omul".

El a înțeles mai bine decât toți sociologii timpului care este adevărata dimensiune a problemei ce a turburat atât de mult muncitorimea şi a alterat conviețuirile omeneşti. Muncitorii suferă de foame, fără îndoială, dar mai mult decât de foame suferă de neomenia cu care sunt tratați, de neînțelegerea pe care o constată în societatea în care trăiesc, societate pe care ei, cu munca lor, o ajută să se dezvolte. "Le este foame de dreptate", spune Corneliu Zelea Codreanu, referindu-se la muncitori, în una din intervențiile lui în Parlament. Iar altădată, tot acolo, spune politicienilor țării: "…în aceste timpuri grele, mizeria morală, inegalitatea de tratament, răneşte mai mult decât mizeria materială.

Astfel, Mişcarea Legionară oferă lumii româneşti, ca armă invincibilă, pentru repararea nedreptăților morale cauzate claselor muncitoreşti: iubirea.

* * *

Mişcarea Legionară se opune cu decizie luptei care s-a deschis între capital şi muncă. Amândouă, când rămân în cadrul intereselor națiunii lor, sunt la fel de importante pentru a împinge înainte progresul şi bunăstarea colectivă. Numai abaterea lor de pe linia intereselor naționale au creat contradicțiile existente astăzi între aceşti doi factori. În realitate, aşa cum s-a spus deja, e vorba de două forțe convergente care se întrepătrund şi-şi creează reciproc mijloacele de viață. Lupta care s-a născut între ele şi care este susținută de nişte interese care n-au nimic de a face cu cele ale popoarelor respective, dacă nu este oprită la timp, va distruge națiunile şi orişice rămăşiță de viață liberă a mulțimilor, deci şi a muncitorilor.

Mişcarea Legionară predică rezolvarea dreaptă a problemelor existente între muncă şi capital şi le îndeamnă la o conviețuire paşnică şi productiv în edificiul național.

* * *

Mişcarea Legionară luptă pentru înfrățirea claselor în care a fost împărțită societatea românească. La sânul ei, cuprinşi de acelaşi entuziasm național care înfiorează națiunile şi le poartă spre marea întâlnire cu "sufletul Neamului", se întâlnesc muncitorii şi patronii, săracii şi bogații, intelectualii şi țăranii. Între ei se stabileşte un fluid de iubire, de camaraderie, de solidaritate. Muncitorul şi patronul nu se mai simt străini unul față de altul. Ei devin, în Legiune, frați de sânge, de cuget şi de aspirații. La marea căldură a chemărilor româneşti, căreia i-a dat naştere Legiunea, se topesc ca o ceară toate antagonismele sociale.

Legiunea opune dezorganizării societății naționale, pe care o urmăreşte comunismul, principiul armoniei sociale.

* * *

Mişcarea Legionară conduce din nou muncitorimea română în fața altarelor bisericeşti. Smulsă brutal din sânul bisericii (acest "opiu al poporului", cum strigă plini de ură duşmanii ei), muncitorimea este purtată prin ateism până la marginea prăpăstiei unde se prăbuşesc definitiv speranțele omeneşti. Legiunea oferă muncitorului concepția creştină de viață pe care o poate găsi în credința părinților şi moşilor lui.

Tradiție, credință în rosturile înalte ale omului şi legătura strânsă cu biserica, sunt căile de salvare pe care Mişcarea Legionară le deschide larg muncitorilor români.

* * *

Pe planul revendicărilor materiale, Mişcarea Legionară este alături de muncitorime. Ea le consideră juste când nu vin în contradicție cu interesele întregii națiuni şi când nu sunt mânate de voințe străine şi duşmane neamului. Muncitorii, ca orice fii ai națiunii noastre, au dreptul la o viață demnă şi la adăpost de lipsuri pentru a-şi putea creşte şi educa satisfăcător urmaşii. Greşelile sistemelor socio-politice care au condus la o repartiție nedreaptă a bogățiilor naționale şi au creat proletariatul, cu neajunsurile lui, trebuie rectificate. Moravurile actuale ale societății şi cramponarea ei numai pe interese egoiste de clasă, trebuie schimbate radical. O acțiune de reechilibrare materială a claselor este necesară şi justă. Dar ea nu trebuie obținută prin coborârea nivelului de viață al întregii comunități naționale, (cum au făcut marxiştii în țările pe care le domină), ci prin ridicarea evolutivă a claselor sărace la nivelele materiale cele mai ridicate.

Nu egalitate în mizerie, ci nivele de trai superioare printr-o repartizare mai dreaptă a bunurilor, este soluția preconizată de Mişcarea Legionară pentru realizarea justiției sociale.

* * *

Căpitanul nu a avut timp (uciderea lui nemiloasă a curmat procesul) ca să cristalizeze el însuşi în forme definitive un program social. Dar el a avut totuşi timp ca să stabilească nişte principii, să traseze o schemă clară a problemei. La lumina învățăturilor lui transmise atât prin scris, cât şi oral, în şedințe sau în lungile şi frumoasele nopți ale taberelor de muncă, atunci când Căpitanul îşi depăna gândurile asupra problemelor ce atingeau toate aspectele vieții româneşti, urmaşii lui pot stabili următoarele puncte programatice cu care Legiunea îşi afişează doctrina sa în câmpul muncii:

A - dreptul muncitorului la o viață demnă în virtutea respectului datorat oricărei persoane umane;

B - dreptul la un post de lucru în conformitate cu pregătirea profesională a fiecăruia;

C - dreptul la un salariu suficient pentru asigurarea vieții lui şi a familiei sale[1];

D - dreptul de a profita într-o proporție echitabilă de beneficiile rezultate din munca sa[2];

E - dreptul pentru el şi familia sa la o asistență medicală adecvată;

F - dreptul la o pensie suficientă ca să-i asigure o bătrânețe liniştită, la adăpost de neajunsuri;

G - dreptul la o viață politică activă conform cu simțămintele personale;

H - dreptul de a se integra în cultura poporului său printr-o instrucție sănătoasa şi accesibilă;

---

[1] Mişcarea Legionară nu recomandă integrarea totală a femeii în câmpul muncii. Consideră că rostul ei –şi asta nu-i coboară deloc personalitatea, ci tocmai contrariul- este să-şi gospodărească cu chibzuință casa şi economia familiară, să fie un sprijin moral soțului în momente grele şi să-şi crească sănătos şi în cultul patriei, copiii. Munca ei este mult mai însemnată pentru societate, când se desfăşoară în sânul căminului familiar, decât în afara lui. Marea misiune a femeii, centrul existenței şi al creației ei, este să devină o bună mamă. Nu este greu deloc să capete succese în orice profesiune ar fi. Medic, avocat, inginer, chiar activitate politică, sunt la îndemâna oricărei femei inteligente. Dar cât de greu se capătă certificatul de bună mamă ! Să conducă spre viață nişte suflete plăpânde, care vor fi ceea ce ea, cu abnegația ei, cu dragostea ei aprinsă, a inițiat şi a durat. Pentru asta salariile omului trebuie aduse la nivelele suficiente pentru ca el să-şi poată întreține decent întreaga familie, (cu asta s-ar rezolva, în parte cel puțin, chiar problema şomajului, care bântuie cu furie societatea de azi).

[2] Aici intră în considerație participarea dreaptă a muncitorilor la beneficiile realizate de întreprinderile unde lucrează, deci şi la celebra plus-valoare, calul de bătaie al marxismului. Cum se ştie, aceasta reprezintă un beneficiu ce se obține prin perfecționarea mijloacelor de lucru colective. În ea nu intervine, cum spun marxiştii, nici capitalul şi nici munca manuală, ci este rezultatul exclusiv al metodelor de muncă colective. Această valoare adăugată, ca să o numim aşa, o lua până acum, în statele capitaliste, capitalul, spunând că numai lui îi aparține. Marxiştii susțin că, fiind rezultatul unui efort colectiv, este toată colectivitatea încarnată în Statul marxist, căreia îi revine legitim. În amândouă sistemele, muncitorul rămâne străin de uzufructuarea acestui beneficiu. Poate că în sistemul capitalist el mai poate ciupi ceva din această plus-valoare, dar în sistemul marxist, nici atâta. Mişcarea Legionară consideră că acest beneficiu este, în adevăr, rezultatul unui efort colectiv, al muncii, al aportului tehnic şi al capitalului. Deci trebuie repartizat echitativ, între ei, de acord cu eforturile depuse de fiecare.

I - dreptul de a-şi apăra cuceririle sociale şi de a le revendica pe cele neatinse încă, printr-o sănătoasa activitate sindical-naţională.

Mişcarea Legionara va îndruma muncitorimea în eforturile ei pentru îmbunătăţirea condiţiilor de viaţa, în cadrul legilor ţării şi al instituţiilor recunoscute de acestea.

MUNCITORII ÎN LEGIUNE

Înainte de primul război mondial, România nu a avut o problemă muncitorească propriu-zisă. Ţară agrară prin excelenţă, muncitorimea ei nu era nici numeroasă, nici organizată. Ideile socialiste care scuturau puternic societatea europeană, la noi se manifestau discret numai la anumite nivele intelectuale, fără să aibă contacte cu masele. Era o forma de gândire la modă, adoptată mai mult pentru a afişa un iluminism snob, decât din convingeri profunde. Pe plan practic ele nu s-au manifestat, decât, poate, într-un anumit mediu agrar, unde au dat naştere situaţiei agitate din anul 1907, care s-a soldat cu morţi şi răniţi în rândurile ţărănimii.

După războiul din 1918 însă, datorită exploziei bolşevice din Rusia care a împroşcat schijele schismei sociale în toată lumea, muncitorimea română intră şi ea în efervescenţă, atinsă de focul propagandei comuniste. Muncitorimea din Moldova mai ales, care era situată pe prima linie a atacului ideologic bolşevic, era cea mai neliniştită. Câţiva ani de zile în şir s-au simţit şi la noi agitaţii sociale, cu greve, cu ocupări de fabrici, cu manifestaţii turbulente şi antinaţionale.

Această radicalizare a muncitorilor, ataţată de activităţile propagandistice comuniste, mai era ajutată şi de nişte stări de lucruri nefericite în sânul societăţii noastre, ca de exemplu:

-o sărăcie progresivă în care se zbăteau muncitorii români şi în care se scufundau din ce în ce mai mult. Haosul economic produs de război, cu o inflaţie galopantă şi greutăţile de creştere şi echilibrare pe care le suferea naţiunea română, ocupată cu organizarea unei noi societăţi ce-şi dublase numărul de locuitori, sleise păturile sociale cele mai umile ale ţării, deci şi pe muncitori.

-O invazie enormă de profitori, pescuitori în apele tulburi lăsate de război, formată mai ales din elemente eterogene care veneau în România să se căpătuiască bine şi repede pe spinarea unui popor bun şi tolerant. Prin influenţe oculte, prin cumpărări de conştiinţe şi chiar prin acţiuni directe de defăimare a celor ce li se opuneau şi-i demascau, aceşti intruşi acaparează mare parte din bogăţiile ţării, le sustrag din circuitul economic naţional, îngreunând şi mai mult situaţia muncitorimii.

- Lipsa de ideal, de dinamica naţională, a conducătorilor politici incapabili să entuziasmeze mulţimile şi să le poarte spre un obiectiv naţional comun, sustrăgându-le astfel preocupărilor materiale care, deşi destul de grele, nu erau insolubile dacă se atacau cu decizie.

-Lipsa unui program social sănătos în preocupările partidelor politice ce apăruseră după război, neliniştea muncitorimea care se vedea părăsită, neluată în seama şi marginalizată de societatea românească.

Toate aceste defecte clătinau profund încrederea muncitorilor români în dreptele aşezări ale statului. Pe linia sistemului de guvernământ de atunci ei nu mai văd posibilă redresarea lor şi de aceea îşi îndreaptă auzul spre cântecele sirenelor de peste graniţă. Ei se încurcă din ce în ce mai mult în promisiunile comuniste care, deşi stranii mentalităţii lor, le potolea aparent setea unei justiţii sociale, a unei dreptăţi omeneşti, pe care le-o refuzau ceilalţi. Astfel, ei se aruncă într-un proces revoluţionar ce le îngreunează şi mai mult soarta. Iată cum descrie Corneliu Zelea Codreanu acea situaţie: "Masa muncitorească ieşeană, cuprinsă aproape în întregimea ei de comunism, stătea gata să izbucnească în revoluţie. În fabrici se lucra foarte puţin. Se ţineau ceasuri întregi comitete, consilii, adunări. Se făcea mai multă politică. Ne găseam în plină sabotare sistematică, făcută cu plan şi din ordin: "sfărâmaţi, distrugeţi maşini, creaţi starea de mizerie generală care duce la izbucnirea revoluţiei". Şi în adevăr, cu cât ordinul se executa mai bine, cu atât mizeria se întindea, foamea se proiecta mai ameninţătoare şi revolta creştea în sufletul mulţimilor ".

O reacţiune contra acestei stări primejdioase se produce însă tot în sânul muncitorimii. Un om, Constantin Pancu, meseriaş din Iaşi, dă strigătul de alarmă şi înfiinţează în anul 1919 o organizaţie de luptă anticomunistă, intitulată "Garda Conştiinţei Naţionale"[3]. La început numărul adeziunilor este mic. Dar militanţii ei, majoritatea muncitori, formează o mică insulă românească bătută de valurile înfuriate ale unui ocean ce se agita ameninţător în jurul ei. Grupului Pancu i se alătură încă de la început tânărul student Corneliu Zelea Codreanu. El aduce în lupta pentru smulgerea muncitorimii din tentaculele marxiste, o dinamică nouă: înfruntarea cu bandele marxiste oriunde şi oricum. Cu orice riscuri, chiar unul contra o sută. Exploatarea forţei muncitoreşti române pentru finalităţi anti-româneşti trebuie oprită. El mai aduce de asemeni cu el o credinţă nemărginită în destinul neamului românesc, un entuziasm contagios şi o mistică creştină. IN HOC SIGNO VINCES, le spune el muncitorilor, smulgându-i descurajării şi îmbărbătându-i.

Se dau lupte pe străzi şi în fabrici…"ciocnirile între cele două tabere, ciocniri inerente, sângeroase, erau aproape zilnice. Din ele noi ieşeam cu mai mulţi răniţi ", ne spune Căpitanul. Dar până la urmă Garda Conştiinţei Naţionale, care între timp şi-a mărit în mod considerabil efectivele, învinge. Marxiştii sunt obligaţi să se retragă de pe străzi. Agitatorii care învrăjbeau muncitorimea, dispar. Apele se liniştesc atât în Moldova cât şi în întreaga ţară. Lupta cea mare însă, lupta definitivă de distrugere a marxismului şi smulgerea lui din sufletele oamenilor, o va duce în continuare Corneliu Zelea Codreanu cu ajutorul organizaţiei lui, Mişcarea Legionară.

Este drept, pe de altă parte, că marxismul nu avea rădăcinile înfipte prea adânc în sufletele muncitorilor noştri. Influenţa lui între aceştia era superficială şi se manifesta numai pe linia nemulţumirilor ocazionate de lipsurile materiale. Dincolo de acestea marxismul nu mai pătrundea uşor. Muncitorimea noastră nu avea o puternică tradiţie proletară. Ea nu era produsul acelui lumpen-proletariat care-şi făcuse apariţia de multă vreme în Europa. Aproape toţi muncitorii noştri făceau parte dintr-o primă generaţie de oameni ce se vedea în faţa unei maşini, ocupată într-un proces industrial. Ei proveneau din sânul ţărănimii. Erau fiii satelor, lipiţi tradiţiei de acolo, bunelor obiceiuri şi legilor româneşti. În ei era puternică încă omenia ţăranului nostru, bunătatea lui înnăscută şi acea limpede filozofie de viaţă ce-l caracteriza. Era greu, prin urmare, teoriilor marxiste să macine puternic acest interior. Acestea erau stranii concepţiilor de viaţă româneşti şi mediului nostru cultural. Agitaţiile muncitorilor erau mai mult nişte explozii de mânie născute din cauza unor situaţii nedrepte în care erau lăsaţi şi de neomenia pe care-o observau în jurul lor. Dar aici, la aceste răbufniri mânioase, se oprea marxismul lor. Ei deveneau atenţi şi neîncrezători, chiar ostili câteodată, în faţa filozofiei acestuia care le dezvăluia nişte concepţii ce nu se potriveau pe calapodul sufletului lor.

Apariţia Mişcării Legionare, care aducea în lupta românească un naţionalism curat şi o prospeţime în gândirea politică, provoacă o zguduire profundă în sufletul muncitorilor. Pentru prima oară se strecoară o lumină de speranţă în lumea necazurilor lor. Pentru prima oară se apropia cineva de ei cu inimă de frate şi pentru prima oară li se deschidea în faţă nişte drumuri naţionale, drumuri de casă, pe care ei îşi puteau purta necazurile, neliniştile sociale şi speranţele lor româneşti.

Corneliu Codreanu, omul care-i chema la luptă, nu numai pentru rezolvarea problemelor lor proprii ci şi pentru ordonarea întregului edificiu naţional, nu le era străin. În contrast cu armata de agitatori marxişti, ale căror nume aveau rezonante specifice (Ghelerter, Gheler, Schreiber, Moscovici, Pauker, etc.) Codreanu venea din aceeaşi lume necăjită ca şi ei, era hrănit cu aceeaşi cultură ca şi ei. Iubea poporul român, deci îi iubea şi pe ei. El le vorbeşte de la suflet, aşa cum demult doreau ei să audă discursurile conducătorilor lor. Le vorbeşte de durerile şi greutăţile prin care trece ţara, de primejdiile ce o ameninţă din exterior şi din interior. Căpitanul le vorbeşte de exploatarea nemiloasă pe care o suferă românul în propria lui ţară, provocată de dezertarea

[3] Garda Conştiinţei Naţionale se înfiinţează în 1919. Ea creşte pe măsură ce creştea şi pericolul comunist la noi în ţară. Se afirmă viguros şi barează drumul de pătrundere al acestuia în poporul muncitoresc. Învins marxismul, ea dispare încet de pe arena românească. După anul 1921-1922 nu se mai vorbeşte de această organizaţie.

ruşinoasă a oamenilor noştri politici de la misiunea de luminători şi de apărători ai poporului. Le vorbeşte de invazia străinilor pe ogorul Patriei. Le spune că suntem ameninţaţi să ajungem nişte "străini în ţară străină", dacă nu reacţionăm la timp. Le vorbeşte de asemenea de istoria naţională, de momentele ei de glorie, de vitejia rasei româneşti care a strălucit mereu când a fost bine condusă.

Şi numai la urmă, le vorbeşte şi de necazurile lor proprii, de durerile şi lipsurile muncitorimii şi le explică că acestea nu sunt decât consecinţa necazurilor ce s-au abătut peste ţara lor şi a dezordinii morale a fiilor ei. Aici trebuie dată lupta.

Căpitanul nu promite muncitorilor stări materiale mai bune. El nu face demagogie cu suferinţele lor. Dar îi cheamă la luptă pentru neamul lor apăsat de greutăţi şi primejdii, care are nevoie de ei în acest moment de răscruce istorică.

Nu pe calea raţiunii reci, ci pe calea sufletului, a chemării interioare, aprinde Căpitanul în toată muncitorimea română pasiunea naţională, mistica naţională, care, ne spune el, *"nu este decât contactul omului sau al mulţimilor cu sufletul neamului lor, printr-un salt pe care aceştia îl fac din lumea preocupărilor personale în lumea eternă a Neamului"*. Nu cu mintea, căci aceasta o face orice istoric, ci trăind cu sufletul lor.

Iată cum narează un muncitor prima lui întâlnire cu Căpitanul: "*A dat mâna cu mâinile noastre bătătorite de muncă. Ochii lui reflectau o bunătate nemărginită şi eu şi ceilalţi care erau cu mine am avut atunci impresia că în cuvintele ce ne adresa era şi o părticică din inima lui, că participă din tot sufletul la durerile şi nevoile muncitorimii. Ne vorbea de la suflet la suflet"*.

Saltul acesta uriaş, eroic, din lumea necazurilor proprii în mistica naţională, îl fac muncitorii români la chemarea lui Corneliu Zelea Codreanu.

* * *

Înscrierea muncitorilor în Legiune este progresivă. Ea creşte pe măsură ce creşte şi prestigiul acesteia în românime. Dezvoltarea întregului organism legionar, a evoluţiei sale, se poate observa în procesul de adeziune pe care l-au urmat muncitorii români. Întâi s-au apropiat de Mişcare, timizi, ca nişte făpturi stinghere, lipsite de sprijin, ce suferiseră adânci decepţii în contactul cu politicianismul demagog. *"Într-o duminică după masă", ne mărturiseşte un muncitor devenit legionar, "am plecat pe bulevardul Elisabeta…. În faţa grădinii restaurantului Carpaţi se adunase lume şi privea peste gard. Curios m-am dus şi eu să văd ce este…. La o masă, Corneliu Georgescu şi Ionel Moţa – amândoi în costume naţionale- beau bere cu câţiva prieteni…Rezemat de gard priveam la ei. Deodată am simţit un fior în inimă…. Ce-ar fi dacă m-aş alătura lor ?"*

În felul acesta s-a desfăşurat procesul de apropiere şi de sudare a muncitorilor cu Mişcarea Legionară. Întâi s-au apropiat sfioşi de gard ca să privească cu atenţie şi curiozitate la ceea ce se petrece acolo. Plăcându-le ceea ce vedeau, au intrat încetişor în curte ca să observe şi mai bine. Să înţeleagă. Să se convingă. Şi la un moment dat, când fructul inimii lor se copsese, fiorul naţional le da brânci: "Ce-ar fi dacă m-aş alătura lor ?"

Muncitorii nu s-au precipitat cu nesocotinţă în aventura legionară. Ei nu s-au aprins ca un foc de artificii, care se mistuie repede într-o lumină orbitoare. Aderenţa lor la Legiune este gândită şi cumpănită. Numai când îşi dau seama de adevărul noii credinţe, în care se oglindeşte propriul lor adevăr, numai atunci se decid muncitorii să dea pasul decisiv. Să se dea neamului lor. Să intre în Mişcare. De aceea odată intraţi, nimeni nu-i va putea desprinde de ea. Numai moartea îi va scoate din lupta legionară. Şi cu asta se vor întâlni adesea în timpul agitatei lor vieţi, muncitorii români.

* * *

După marea prigoană dezlănţuită de I. G. Duca în 1933, care urmărea distrugerea Mişcării Legionare (prigoană şi distrugere dictată de forţe extra-naţionale şi pedepsirea lui) curentul de simpatie pentru aceasta creşte considerabil în sânul muncitorimii. Noile înscrieri în Legiune devin

numeroase. “M-am dus la fabrică, mărturiseşte un martor al acelor vremuri, şi spre surprinderea mea, am găsit muncitori care se solidarizaseră cu cei ce trăseseră în Duca. Şi în acele momente nu erau legionari. Erau doar muncitori de care nu se îngrijea nimeni. Muncitori care aveau foame de pâine şi sete de dreptate. Legionari au devenit mai pe urmă. ”

Pedepsirea lui Duca, urmare a fărădelegilor şi crimelor comise de guvernul acestuia, era o dovadă pentru muncitorime că lucrurile în România începeau să se schimbe. Era bunului plac al celor ce deţineau succesiv puterea în Stat, nedreptăţile sociale pe care le tolerau şi exploatarea nemiloasă a românilor se apropia de sfârşit. Faţă de arbitrarităţile unor indivizi care, spuneau ei, erau reprezentanţii Statului şi guvernau numai după bunul lor plac, se opune o voinţă românească neînfricată, pentru a însănătoşi mediul politic al ţării. Curentul muncitoresc spre Legiune se întăreşte considerabil. Cuiburile de muncitori -organizaţia de bază a Mişcării- se înmulţesc cu repeziciune, împânzind toată ţara, în ciuda greutăţilor şi a primejdiilor ce întâlnesc în cale. Numai în Bucureşti numărul de muncitori atinge cifra de 8000. Reprezenta deja o forţă considerabilă. În toată ţara se petrece acelaşi fenomen.

* * *

“In lupta voastră de până acum aţi rătăcit pe sute de cărări piezişe şi aţi fost învinşi. Toate încercările voastre au fost zdrobite…. Îmi asum răspunderea întreagă a celor ce vă spun acum: de data asta veţi birui sub semn legionar, jertfa voastră va fi răsplătită cu răsplată de învingători şi de stăpâni de ţară….

Camarazi muncitori din toată România, la datorie deci ! Dar să vină numai acela care poate păşi cu hotărâre, cu încredere neşovăitoare şi cu inimă de frate, în aceste rânduri sfinte. ”

Cu aceste rânduri adresate muncitorimii, Căpitanul înfiinţează la 25 octombrie 1936, Corpul Muncitoresc Legionar. Era un act de recunoaştere a credinţei şi a încrederii pe care o depozitaseră muncitorii români în Legiune, a maturităţii politice şi a numărului lor care crescuse considerabil.

Data de 25 octombrie 1936, aleasă de Căpitan pentru constituirea acestei organizaţii muncitoreşti, nu era întâmplătoare. Ea avea o semnificaţie simbolică. Chiar în aceeaşi zi, muncitorii legionari din regiunea Prahova, în numele camarazilor lor din toată ţara, din iniţiativa proprie şi cu sacrificii băneşti substanţiale pentru buzunarele lor, inaugurau o troiţă pe care o ridicaseră pe muntele Săndica de lângă Azuga. Era dedicată memoriei ostaşilor noştri căzuţi în război. Prin acele locuri apropiate de fosta graniţă ce ne-a despărţit de Transilvania, s-au dat lupte înverşunate în 1916 şi armata română suferise pierderi sensibile.

Dar cu sfinţirea acestei troiţe, pe lângă perpetuarea memoriei unor luptători căzuţi pentru întregirea Patriei, se mai împlinea şi un alt act. Era un act pios de reparaţie, de ispăşire a unui sacrilegiu săvârşit cu puţin înainte, la 9 septembrie, de jandarmii din Predeal. Din ordinul guvernului Tătărăscu aceştia s-au năpustit ca nişte fiare sălbatice asupra taberei de muncă de pe muntele Susai (deasupra Predealului), unde un grup de tineri legionari adunau de prin păduri şi de sub cetini osemintele încă neîngropate -după douăzeci de ani de la război- ale ostaşilor ţării noastre căzuţi pe acele meleaguri. Înarmaţi cu topoare, cu furci şi cu ciomege jandarmii distrug, cu sălbăticie Mausoleul pe care-l ridicaseră deja legionarii. Totul este pulverizat fără milă, iar oasele culese până atunci cu sfinţenie pentru a-şi primi locul de odihnă meritat, sunt împrăştiate din nou.

Într-o faimoasă scrisoare adresată de Căpitan ofiţerilor şi întregii conştiinţe româneşti, cere pedepsirea imediată a vinovaţilor, atât cei operaţionali, cât şi cei morali, pentru vandalismul comis, nu ca un act de răzbunare, spune el, ci pentru că: ”Se cere o jertfă de ispăşire. Neamul acesta trebuie să o dea. Nu o va da nimeni, ea îşi va lua singură drepturile sale. Se vor abate nenorociri asupra noastră”.

Prin sfinţirea troiţei de la Azuga muncitorii sunt primii care încearcă spălarea păcatului colectiv săvârşit de clasele conducătoare ale ţării noastre. Incalificabila infamie săvârşită de nişte

români inconştienţi este spălată prin rugăciunile, prin credinţa şi cu obolul lor sărac, de alţi români. De muncitorii ţării noastre.

Ei arată în felul acesta neamului lor că s-au desprins din iţele activităţilor antinaţionale şi anticreştine în care încercaseră să-i încurce agenţii comunişti. Ei aparţin numai ţării lor, suferă şi se revoltă când aceasta e lovită. Ei urmează tradiţia şi legea românească şi privesc cu încredere şi decizie numai spre cerul înseninat al Patriei.

Acestei mărturisiri publice de credinţă răspunde Căpitanul, adunând muncitorimea legionară într-un organism propriu: CORPUL MUNCITORESC LEGIONAR.

Puţin după aceea, pentru a le arăta marea importanţă şi cinstire pe care le-o dă, Căpitanul cere să se compună un imn închinat muncii, care să întreacă în maiestuozitate Internaţionala comunistă. După multe eforturi ia naştere, din geniul poetic al lui Radu Gyr şi sensibilitatea muzicală a lui Nelu Mânzatu, falnicul Imn al Muncitorilor Legionari, unul dintre cele mai frumoase şi înălţătoare cântece legionare.

Primul şef al Corpului Muncitoresc Legionar este inginerul Gheorghe Clime, unul din oamenii cei mai apropiaţi de Căpitan, în care acesta avea o încredere totală.

* * *

Importanţa Corpului Muncitoresc în activitatea politică şi de redresare morală a ţării pe care o întreprinde Mişcarea Legionară, a fost considerabilă. În realitate, cei doi piloni puternici pe care se sprijină întreg edificiul legionar sunt muncitorii şi studenţii. Nu există iniţiativă politică, propaganda electorală sau bătălie economică la care să nu ia parte Corpul Muncitoresc. Nici o afirmare legionară nu rămâne străină atenţiei lui. Toate dispoziţiile Căpitanului, toate îndrumările lui găsesc în muncitori nişte făuritori entuziaşti.

Corpul Muncitoresc legionar era puternic atât prin numărul celor înscrişi în el, cât şi prin simpatiile de care se bucura în întreaga masă muncitorească. Aceştia vedeau în Legiune întruchiparea tuturor năzuinţelor româneşti, care erau în realitate şi ale lor. Legiunea electrizase muncitorimea, o ridicase la conştiinţa importanţei ei şi-i arătase locul pe care avea dreptul să-l ocupe în sânul Naţiunii române.

Însă nu toţi muncitorii care ar fi dorit puteau face parte din Mişcarea Legionară. Două erau greutăţile pe care le întâmpinau:

A/ Prigoanele dezlănţuite contra a tot ce era legionar.

Muncitorii legionari erau adeseori daţi afară din posturile de muncă, din cauza presiunilor pe care le exercita administraţia statului pe lângă patronii întreprinderilor unde lucrau. (Sunt cunoscute multe acţiuni de acest fel şi s-au publicat chiar circulări date de ministerele de interior, prefecţilor judeţeni, pentru a se face presiuni în sensul arătat}. Muncitorii erau arestaţi cu uşurinţă şi bătuţi crunt de către comisarii poliţiilor, pentru motivele cele mai neînsemnate şi absurde sau chiar numai pentru bănuieli neîntemeiate. Muncitorii erau împuşcaţi fără milă în timpul sângeroaselor şi dementelor prigoane pe care le-a suferit Mişcarea Legionară.

Această climă de înaltă teroare, susţinută cu toate mijloacele de care dispuneau guvernele româneşti, timorau pe unii dintre ei, în special pe cei cu greutăţi familiare prea mari pentru ca să-şi joace situaţia copiilor lor pe cartea sentimentelor naţionale.

B/ Frâna pe care o punea însăşi Mişcarea Legionară înscrierilor.

Căpitanul considera Corpul Muncitoresc un grup de elită românească. El nu voia încadrarea în acesta a cât mai mulţi muncitori, ci numai a celor mai buni. Nu elementul cantitativ este ţelul Mişcării, ci elementul calitativ.

Corneliu Zelea Codreanu a dat dispoziţii precise pentru încadrarea noilor elemente în organizaţia muncitorească. Se vede în această grijă ce-o avea Căpitanul pentru a menţine organizaţia într-un grad înalt de perfecţiune. *"Se vor lua cele mai severe măsuri cu privire la recrutarea noilor elemente, în aşa fel încât să nu pătrundă decât acelea capabile de credinţă în*

Dumnezeu şi în viitorul acestui neam, precum şi numai acelea corecte în viaţa publică sau particulară. Cel ce nu are credinţă şi nu este corect, nu poate intra în acest corp ",spune Căpitanul. Ideea de elită stă la baza lui. Iată cum muncitorimea, clasa aceea obijduită, necăjită, lipsită de speranţe şi înghesuită la mahalaua societăţii, este prinsă deodată în lumea interesului românesc, descoperindu-i-se adevărata valoare şi onorabilitate. Ea este înnobilată prin încrederea ce-o depozitează în ea Căpitanul şi face un salt uriaş din situaţia de dezrădăcinată, de paria a societăţii, în aceea de elită naţională. Căpitanul repune aşadar muncitorimea română în drepturile pe care i le smulsese o societate politică egoistă. Importanta ei creşte. Ridică cu mândrie capul şi priveşte cu încredere această nouă Patrie care-i solicita ajutorul pentru reconstruirea ei.

Toţi muncitorii, care dintr-un motiv sau altul rămâneau în afara Mişcării, au creat în jurul ei o armată considerabilă de simpatizanţi. Aceştia erau oameni care credeau în Mişcare, care se identificau cu postulatele ei, care erau atraşi sufleteşte de lupta ei, dar care din motivele enunţate mai sus nu i se puteau alătura făţiş. Ei erau însă de o mare importanţă pentru Legiune, căci fiind necunoscuţi de poliţie, puteau fi întrebuinţaţi în momentele grelelor persecuţii. Ei formau pepiniera de unde de se puteau recruta mai târziu noile elemente, după un stagiu lung de observare. Dar mai erau importanţi şi din alt punct de vedere. Toţi ofereau sprijinul lor material pentru continuarea activităţilor legionare. Ei nu posedau mult, dar dădeau cu dragoste din puţinul pe care-l aveau. Uneori erau atât de săraci, că li se refuzau aceste sacrificii. "In general muncitorii care câştigă numai atât cât le trebuie pentru modesta lor întreţinere şi a familiei, sunt foarte darnici. Din puţinul lor ei dau cu dragă inimă, chiar fără a fi solicitaţi. Uneori darul le este refuzat, pentru că şi aceşti muncitori sunt nevoiaşi ", spune un muncitor legionar care se ocupa cu strângeri de fonduri. Donaţiile lor, cu toate că-s mărunte, datorită numărului mare de muncitori simpatizanţi, totalizau sume frumoase care erau de mare ajutor economiei Mişcării.

Intre Corpul Muncitoresc Legionar şi simpatizanţii lui, un mare număr de muncitori români, începând cu anul 1934, gravitează în jurul Legiunii lui Codreanu. În această explozie naţională a muncitorimii noastre se frâng definitiv ultimele încercări marxiste de a o acapara şi întrebuinţa pentru scopurile unui internaţionalism apatrid. Marxismul se împotmoleşte într-o indiferenţă totală în ţara la noi. Numai forţa sovietică îl va scoate iarăşi la suprafaţă după sfârşitul războiului.

* * *

Drumul muncitorimii în Legiune nu a fost deloc uşor ci, dimpotrivă, foarte greu. El a fost semănat cu pericole, cu dureri şi chinuri. Cruzimi, infamii, fărădelegi şi ură bestială se vor prăvăli peste muncitorii legionari. Patimi, închisori şi morţi. Muncitorii vor cunoaşte din plin aceste căi legale cu care sistemele democrate îşi combăteau potrivnicii politici. Primul muncitor legionar care cade răpus de această ură dezlănţuita este Niţă Constantin, ucis pentru vina de a fi aruncat o pâine unor tineri studenţi închişi în Universitate, care protestau pentru încălcarea legilor constituţionale de partidul care guverna. Niţă Constantin, muncitorul de atâtea ori flămând, a simţit foamea altora şi a încercat să le-o astâmpere. Un plumb pornit dintr-o flintă românească îi seceră viaţa. Este prima jertfă, din lungul şir ce va urma, pe care o dă muncitorimea română pentru lupta naţională în care se angajase.

Este mişcător de remarcat înfrăţirea chiar şi în moarte a celor trei straturi sociale româneşti din Mişcarea Legionară: studenţimea, muncitorimea şi ţărănimea. O înfrăţire mistică, de un cutremurător simbolism pentru România nouă ce se năştea din speranţele şi din durerile tuturor. Căci primii martiri ai Legiunii, primele "*cranii de lemn…care se pot lovi şi sfărâma fără frica unei pedepse",* cum spune Moţa, au fost:

Virgil Teodorescu, student, ucis de jandarmi la 22-11-1933
Niţă Constantin, muncitor, ucis de jandarmi la 28-11-1933
Nicolae Bălăianu, ţăran, ucis de jandarmi la 9-12-1933.

Un student, un muncitor şi un ţăran, ucişi la un interval de două săptămâni, din ordinul guvernului prezidat de I. G. Duca. Motivele ? Nici unul. Sau poate dragostea de Patrie a ucişilor ? România politicianistă îşi începea masacrele. Legiunea, şi cu ea muncitorimea, pătrundea în pădurea cu fiare sălbatice.

Drumul jertfelor început de Niţă Constantin va fi o constantă dramatică de-a lungul existenţei Corpului Muncitoresc Legionar. După el vor cădea alţii şi alţii şi alţii. Fălcile monstrului de la noi, dilatate peste măsură de interese şi ingerinţe străine, frâng tot mai multe trupuri. Multe dintre acestea sunt trupuri de muncitori necăjiţi, de oameni umili ce-şi scăldau sufletele însetate de dragoste în undele răcoritoare ale unor noi speranţe româneşti. Parcă înadins se proceda în felul acesta demenţial de către guvernanţii noştri, cu atâta ură nejustificată, cu atâta cruzime, pentru a scârbi şi a deznădăjdui muncitorimea, pentru a o rupe iarăşi din sânul Naţiunii şi a o arunca din nou în braţele marxiştilor. Manevra nu reuşeşte însă. Dezlipirea acestor oameni de Legiune nu a mai fost posibilă. Virusul naţional se încuibase puternic în ei. Muncitorii legionari îşi vor duce cu demnitate şi curaj destinul lor, până la sfârşit.

Câţi muncitori români au căzut pe drumul idealului lor ? Mulţi. Foarte mulţi. Este greu de stabilit o cifră exactă. Rugul legionar a fost atât de uriaş, încât nu-l pot cuprinde cifrele. Acestea sunt numai date statistice cu o valoare strict documentară. Tensiunile naţionale, sacrificiile, aceste *"vifore de dăruire"* care sunt posibile numai în stările de mare iluminare interioară, se cântăresc cu alte unităţi care scapă legilor comune.

Cert este că muncitorii legionari au suferit, au fost chinuiţi, iar la urmă mulţi au primit moartea fără să se clatine în convingerile lor. Aceste fapte şi tensiunile pe care le creau în nişte fiinţe umane, ce aveau aceleaşi drepturi de a trăi şi de a se manifesta în viaţă ca toţi ceilalţi (inclusiv zbirii lor) dau adevărata valoare jertfelor muncitorilor români şi califică definitiv acea faună politicianistă, crudă şi tembelă, care conducea destinele ţării noastre. Cu fiecare căzut, cu fiecare "craniu de lemn" ce-şi culca visurile între scândurile strâmte ale unui sicriu, se stingea un punct de lumină din Creaţie, se distrugea un univers întreg de gândiri, de sentimente şi aspiraţii, de credinţe şi idealuri, care văduveau substanţa românească de nebănuite posibilităţi de realizare. Iată adevărata valoare a acestor pierderi umane provocate în mod criminal de nişte oameni cu suflete schiloade, răsărite, nu se ştie cum, pe ogorul românesc.

* * *

Sub steagurile legionare, muncitorii şi-au dat viaţa cu dărnicie. Ei, care nu ceruseră României decât o fărâmă de dreptate şi un strop de omenie şi nu le-au primit, dau în schimb totul, de la munca lor trudită până la propria lor viaţă, pentru construirea unui viitor mai bun pentru poporul lor.

Dacă stăm să facem un bilanţ al activităţii muncitorimii române sub steagurile legionare, pe deasupra multor realizări: politice, profesionale, etico-morale, etc., se desprind, cu profiluri uriaşe, două: **credinţa şi jertfele lor.**

Credinţa lor, pe care nu le-a putut-o clătina nimic şi nimeni, şi jertfa supremă a vieţii lor pe altarele acestei credinţe.

Când se poate muri pentru o credinţă – aşa cum au murit muncitorii români – înseamnă că acea credinţă este vie. Este prag de viitor.